

Indre Mission, muligvis af Frygt for at gaa til Valg og faa Indre Mission imod sig. Indre Mission er jo nu ved at blive en Stormagt her i Landet, den er nu udbredt i alle Landets Valgkredse og raader jo ganske sikkert over et meget stort Vælgertal; og man kan jo godt forstaa, at Folk, der have mange Synder paa deres Samvittighed, søge at staa sig godt med alle Partier, søge at hverve sig Venner, hvor det kan lade sig gøre. At Ministeren er villig dertil, forstaaer jeg godt. Hvad ere Højre-Ministre ikke villige til i vore Dage? Enhver Ting, som kan hjælpe deres Sager et Skridt frem, er de naturligvis villige til at gøre, naar man maa gribe efter det mindste Halmstraa for at holde sig oppe. Og at Højrepartiet er villigt til at støtte Indre Mission, forstaaer jeg ogsaa, thi det trænger til al den Støtte, det kan faa; al den Støtte, det kan skrabe sammen for sine Kandidater, har det Brug for. Og de moderate gaar det ikke bedre. Deres Skude er ogsaa ved at gaa til Bunds, saa hvis de kunne faa nogen til at støtte sig, vilde det være dumt at kaste Vrag paa Hjælp fra Indre Mission. Men at Venstre ogsaa begynder at bøje Knæ for Indre Mission, havde jeg ikke troet. Det forekommer mig, at det var et klart og rent Standpunkt, Venstre indtog for 3 Aar siden. Jeg kan forstaa de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) da kom med, idet han sagde: Vi kunne ikke være med til at støtte en enkelt kirkelig Retning paa de andres Bekostning; de staa alle Statskassen lige nær; vi have ikke Løv til at give Penge til en bestemt kirkelig Retning uden ogsaa at give til de andre. Jeg synes, det var et klart og rent Standpunkt, Venstre stod paa den Gang. Men naar man nu har set de store kirkelige Bevillinger, Venstre i Aar har givet, 100,000 Kr. til ganske unyttige Købstadkirker, og naar man hører, at Indre Mission skal indstilles til en fast aarlig Understøttelse paa Finansloven, forekommer det mig, at at der deri ligger en Tilkendegivelse af en stærk Svingning indenfor Venstre over imod Indre Mission. Jeg ved ikke, om det er af Kærlighed eller af Frygt. Af Kærlighed tror jeg ikke det er; thi naar man personligt kender Venstres Medlemmer her i Salen, ved man, at hele deres Tankegang ikke er meget beslægtet med Indre Missions. Derfor maa jeg nærmest antage, at det er af Frygt, at man er bange for nu at gaa til Valg og have Indre Mission paa Nakken af sig, at man ikke

tør gaa op mod den stærke Strøm, Indre Mission danner. Man vil se at skaffe sig Venner til alle Sider, og se at fiske saa mange Stemmer fra Indre Missions Lejr som muligt, og saa stiller man sig velvilligt, og det kan man gøre saa meget lettere, som det er Statskassen, der skal betale disse Valgudgifter. Jeg vil, som sagt, fremdeles anbefale at stemme derimod, men skulde det altsaa ske, at Venstre, Højre og de Moderate i skøn Eenhed gaa med til at give dette faste aarlige Tilskud til Indre Mission, saa er det mig dog en Glæde at kunne konstatere, at Socialdemokratiet ikke er med dertil, at vi staa paa vort gamle Standpunkt fra for 3 Aar siden.

Svendsen: Jeg vil gerne tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om denne Indstilling, som nu er til Behandling, den sidste i dette Afsnit. Det forbavser mig selvfølgelig ikke at høre det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) angribe den Indre Mission, det kende vi fra gamle Dage, det er jo et vant Emne for ham og hans Meningsfæller her i Salen og i deres Presse rundt omkring i Landet; han maa imidlertid ikke tro, at det kan blive ved at skæres paa den Maade, at de kunne bilde Folk ind, at det alene er det, de Herrer ville kæmpe imod. Nej, deres Formaal er, saa vidt almindelige Mennesker kunne skønne, et helt andet. Det, hvori de se en Hindring for de socialistiske Ideers Udbredelse, er vistnok Kristendommen, og derfor vilde det være formaalstjenligst for de Herrer, om de kunde komme den til Livs, og saa vælge de selvfølgelig det, de tro vækker det mindste Anstød i den store Befolkning, og rette deres Angreb paa den Indre Mission. Med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal vil jeg dog sige, at dersom det ærede Medlem kendte lidt til, hvorledes der arbejdes og virkes derhenne i den ny Bygning, hvor Soldaterne skulle have dette, det antagelig bedste, smukkeste og komfortablest indrettede Soldaterhjem, der findes her i Landet, saa vilde det ærede Medlem ogsaa have erfaret, at det ikke er saadanne Svoivprædikener, der holdes i denne Bygning, som kunne skade og ødelægge de stakkels unge Soldater, som komme herind. Jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem. Jeg synes, der havde været god Mening i, om det ærede Medlem havde støttet denne Sag. Vi huske fra Finanslovbehandlingen, hvorledes det ærede Medlem kæmpede for, at der skulde gives Tilskud til Udgivelse af en Bog om dansk Kultur og Aandsliv i